

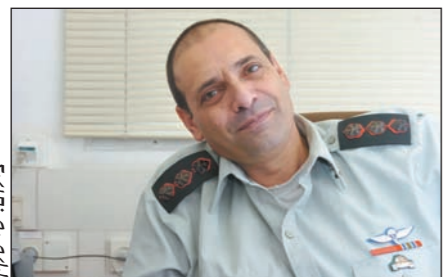
אם הייתי עוד במעלה הטנק, מי שהו אחר היה מספר את הסיפור

לדבר בו עם המפקדים אם היה קורה משהו. זה היה כל-כך חזק, כל האנשים ציינו את זה כדבר שממש השפיע עליהם. בסיום התפילה, כל אחד מהמפקדים אמר 'אמן' בקשר. התפילה השפיעה בצורה מדהימה על האנשים, זה משהו שקשה להסביר את עוצמתו. זו הווייה מאוד לא פשוטה להיות במצב שיוזים עליך כל הזמן ופוגעים די בסמוך אליך. ויש הוכחות חותכות שהידי יכול לעשות משהו, כי שלושה טנקים נפגעו ויש פצועים והרוגים.

"ברגע שהטנק שלי נפגע, נחלצנו אחורה והתברר שחסרים כמה חיילים. רצתי לטנק שלי, התברר שהנהג שלי חסר, חיפשתי אותו במקום הרגיל שלו בתוך תא הנהג. התא שלם אבל הבן-אדם איננו. הוא פשוט רץ קדימה, ונצמד לסוללה מבפנים. צעקתי לו שיחזור חזרה. אני לא יודע אם הוא שמע אותי, אבל משכתי אותו וחזרנו למקום כינוס הפלוגה. כשנכנסתי לטנק, ניצלתי את ההזדמנות והוצאתי משם כמה מטפים וכיבתי את הטנק. אותו דבר היה עם הטנק של קובי, הרס"פ. שם התברר לי שיש נפגעים. חזרתי לטנק שלו, שהמשיך לבעור, כדי

משה קרביץ (מימין) מקבל את העיטור מידי הומטכ"ל רמאל איתן. "הייתה לי הרושה כמו של אח גדול"

קרביץ היום. ללכידות של הפלוגה יש חלק גדול בסימון צילום: שיי סקור

לראות איך אפשר לחלץ את הפצועים. הלכידות של הפלוגה נתנה לי כוח אדיר, הייתה לי הרגשה כמו של אח גדול. עשיתי את הדבר מתוך מחויבות גדולה לפלוגה וידעתי שאם זה היה הפוך, הם היו עושים בשבילי את אותו הדבר.

"בזמן שנגמ"ש הפינוי הגיע, ראיתי שהאש שככה בטנקים. נכנסתי לטנקים והבאתי אותם למקום המחסה. מובן שברגע שהתחלתי לנוע, חזרה גם האש לכיווני. בזמן שארגנו את הטנקים להוצאה החוצה, חטפנו עוד טיל. אני עמדת על הטנק והרסיסים של הטיל פגעו בדוד מליק ואני עפתי מהטנק אחורה והפסקתי לשמוע. אחרי שהתעוררתי מצאתי את עצמי כמה מטרים מהטנק, שרוע על הגב.

"אחרי שקמתי, ראגתי שנגמ"ש הפינוי יגיע שוב וארגנתי את הכלים לחילוץ אחורה. הצבנו יעד לארגן את הפלוגה מחדש כפלוגה, כי לי היה ברור שהדרך לחוק אותם זה להחזיק את כולם ביחד ולא לפצל. שכנעתי את המג"ד לחבר את כולם ביחד, למחרת. השבת, כמה שעות לאחר שאוחדנו מחדש, הייתה את השבתות הכי עצובות שאני זוכר. אחר-כך רוב רובם של האנשים ביקשו לחזור חזרה, כולל אפי, המ"פ."

מאירוע של חטיבה של אלי גבע, שבצעם הגענו בעקבותיהם. בדיעבד התברר לנו, שהמחבלים הוריעו ברדיו שיש להם טנק מרכבה בידיהם. צריך להבין שבשנים האלו, טנק המרכבה נחשב לאחד הסודות הכמוסים של מדינת ישראל. בגלל זה היה לחץ שלא להפסיק את הפעולה.

"הגענו למרחב בשעות אחר הצהריים המאוחרות. בזמן שעמדנו שם עם הפנים לכיוון כפר סיל, נורתה לעברנו אש ארטילרית ללא הפסקה. חשבנו שהמקום שם כמעט נקי, אבל משם נורו עלינו שני טילים שפגעו בטנק שלי ובטנק של הרס"פ, שעד אז היו הטנקים התקינים היחידים. בטנק שלי היו שתי פגיעות. נפילתי לתוך הטנק וכשיצאתי החוצה ראיתי שכופת המפקד, שאמורה להגן עליי מידי מאחור, מחוקה. אם הייתי עוד במעלה הטנק, מישוה אחר היה מספר את הסיפור.

"במהלך הקרב היה עוד אירוע מאוד חזק. אחד החיילים ביקש לומר בקשר את תפילת הקרב. נענית לבקשתו, כי היה לי עוד קשר שיכולתי

כשזה קורה בפועל, למרות שהיה לי ניסיון פיקודי. "בסך הכל נשאר לי ארבעה כלים, ששניים מהם היו עם תקלות. לאחר מהם היה 'בורג מתח שבור', שזה כמו חצי פנצ'ר, מה שגורם לכל היגוי לא נכון, הכי קטן, לעצור את הטנק. הטנק השני היה בלי צידוד, שלא מסוגל לבצע ירי מדויק. הטנק שלי והטנק של הרס"פ היו בסדר."

■ הקרב הקשה ■

"לאחר מכן התחיל קרב שנמשך שבע שעות, בהתקדמות אטית, תוך כדי ירי איז-סופי. היה גם אירוע שבו בטעות הטנק שלי נמרח לרוחב האוטוסטרדה. פתאום שרקו איזה שלושה גושים שחורים, מטר מעל הראש. החוט הלכנו שמכוון את הטיל נחת על הצריח, ובמזל לא נפגעתי.

"הטנק שלי נפגע כשהיינו בצומת המרכזי. שם גם מצאנו טנקי פטון ומרכבה פגועים שנשארו

האוטוסטרדה שמתחתיו. המג"ד נתן פקודה לפתוח רווחים יותר גדולים ולפרוק מהכלים, כדי שלא ייפגעו אנשים בתנועה עצמה. באותו שלב ירד מטח טילים על גבי שלושה טנקים של אפי. שקרי, שהיה מט"ק, ניסה לדבר מה קורה ולהשיב אש. הטנק שלו וטנק המ"פ חטפו טילים נוספים.

"אז קיבלתי בקשר שהטנקים נפגעו ושהמ"פ נפצע. הודעתי ברשת שאני לוקח פיקוד ונכנסתי עם הטנק שלי לאזור עם הכלים הפגועים. המחזה לא היה קל. טנק אחד בער ומהשניים האחרים עלה עשן, כשחלק מהאנשים בפנים. הבנתי שיש פצועים בטנק המ"פ, לקחתי מטף וניגשתי לטנק. מתוך הצריח עלו אש ותמרות עשן, ושם נתקלתי ביוסי לוי, התותחן של המ"פ, שכבר היה הרוג. קראתי לנגמ"ש הפינוי, העלנו אליו את הפצועים ובתוכם את אפי ואת מי שהצלחנו לחלץ. זרקתי מטפים לתוך הטנקים וכך הצלחתי לכבות שניים מהם. האירוע שבו לקחתי את הפיקוד, תרגלתי אותו וגלגלתי לעצמי בראש, אבל זה שונה לחלוטין

בשנית, אך אחרי התאוששות קלה, הוא המשיך בפיו הנפגעים ובחילוץ טנקים מהשטח. כל זאת, תחת אש ארטילרית כבדה ללא הפסקה. על מעשה זה הוענק לו עיטור העוז.

■ פלוגת "אלון" ■

"פלוגת 'אלון' הורכבה בעיקרה מבני ישיבות מקריית שמונה והגולן. הם הגיעו לאחר תקופת השל"ת (תקופת הלימודים בישיבה לאחר השירות הצבאי, פ"ו). הסגל שהורכב מקצינים וממט"קים היה ברובו חילוני, מה שלא הפריע לפלוגה להיות מאוד מלוכדת חברתית עם ערבות הדדית שלא ראיתי כמוה. זה הקרין גם לסגל. יניב, שהיה מ"מ, היה 'שמוצניק' שלא היה לו כל קשר לדת, וכשהסר עשירי למניין, הוא הצטרף גם בתפילת ראש חודש שהיא ארוכה. בכלל, הייתה נכונות אדירה ללכת אחר עם השני.

"הדבר היפה הוא שהמ"פ, אפי מרגי, השכיל להשתמש בלכידות הו ולקחת קבוצת אנשים שבסופו של דבר לא היו הכי מקצוענים בעולם ולא בילו ברצף בצבא. אני חושב שללכידות ולייחוד של הפלוגה יש חלק נכבד מאוד בכל הסיפור כולו. הם חיפו במידה רבה מאוד על חוסר הניסיון והמקצועיות הראשוניים, והביאו אותם ליכולות טובות מאוד ברמת ביצוע המשימות."

■ תחילת המלחמה ■

"במוצאי שבת הפלוגה נעה עם נגמ"שים מרמת הגולן לשטחי הכינוס בכפר גלעדי. בארבעת הימים הראשונים של המלחמה, היו לנו תקריות ראשונות בכפרים חורף, אל-כפור וחומין אל-פוקא, צפונית לליטני. משם נסענו לעבר חולתא לכיוון ג'בין, בגורה המרכזית. שם קיבלנו פקודה להצטרף לכוחות שהיו על הציר המערבי. הגענו לציר החוף, ובאזור צידון היו לנו תקריות. ביום רביעי המשכנו צפונה, לכיוון דאמור הצמודה לביירות. קיבלנו פקודה להגיע לבעברא, כדי לכבוש את ארמון הנשיאות, משרד ההגנה והמטכ"ל. המשימה הייתה להגיע לשם בחיפוי כוח צנחנים, והיינו אמורים לחבור לנוצרים ששלטו במקום."

■ לוקח פיקוד ■

"לקרב נכנסנו עם שבעה טנקים בשני חודים. חוד אחד, של גדוד החי"ר, היה עם אפי המ"פ ועוד ארבעה טנקים, ואני הייתי עם שלושה. אנהנו התרכזנו בגשר הצפוני של הכפר דאמור והיינו מוכנים להיכנס. מיד בהתחלה זיהו תנועות חשודות באזור כפר סיל, ששלט אווירית על כל המרחב כולל

אל"ם משה קרביץ, מהמעוטרים הבודדים שעוד משרתים כיום בצה"ל, קיבל את עיטור העוז על שחילץ טנקים פגועים תחת אש במלחמת שלום הגליל

כדי לקבל את עיטור העוז במלחמת שלום הגליל, נדרשה תעוזה מיוחדת. לא לחינם היה משה קרביץ בין הבודדים שקיבלו את העיטור האדום במלחמה הזאת. קרביץ התחיל את יחסיו עם הצבא כבר בגיל 14, כאשר הלך ללמוד בפנימייה הצבאית בתל אביב. עם סיום לימודיו התגייס לשריון, שם מילא שורה של תפקידים. ההכנות למלחמת שלום הגליל תפסו את פלוגת "אלון", בה שירת קרביץ כסגן מפקד הפלוגה, בימים מתוחים גם כך – לאחר החלת החוק הישראלי על רמת הגולן. על חיילי הפלוגה היה לחלק את מסמכי האורחות הישראלית לתושבים הדרוזים ברמה, ואלה לא ששו לקבל את הפנסק הכחול, מחשש שהשטח יחזור לסורים והם יבואו איתם חשבוני.

ביום החמישי למלחמה החל הקרב הקשה. הטנק של אפי מרגי, מ"פ "אלון", חטף פגיעה ומרגי עצמו נפצע. קרביץ הודיע לכולם שהוא לוקח את הפיקוד. את יום הלחימה הקשה הוא התחיל עם ארבעה טנקים, שרק שניים מתוכם היו תקינים. תוך כדי קרב נפגע הטנק שלו מאש אויב, מה שלא מנע ממנו להמשיך בלחימה. לאחר המשך הקרבות, בעוד הוא מפנה את הטנק לאחור, נפגע קרביץ

מי האיש

אל"ם משה קרביץ

קיבל את: עיטור העוז
מת: מלחמת שלום הגליל
תפקיד: סגן מפקד פלוגת "אלון", בדרגת סרן
היום: בתפקידו האחרון כיהן כנספח צה"ל בהודו. בימים אלה הוא פורש לגימלאות בדרגת אל"ם